

Dedemin Tahta Bavulu

Sirkeci'den çıkmış yola. Elinde, köşesi kırık tahta bavulu, yüreğinde yangınıyla... Kimsesizmiş benim dedem. Daha annesinin karnındayken yetim kalmış. Komşunun beş çocuğundan arta kalan önlüğün içine sığmak için, iki büklüm gidermiş okula.

Bir gün elinde çantası, boynunda matarasıyla dönerken eve, bakakalmış evin önündeki kalabalığa. Her tarafta annesini aramış, bulamamış. Ama bu insanlar neden feryat figanmış, bunu da bir türlü anlayamamış. O da başlamış ağlamaya. Dizlerini vuran ninesini görmüş o kalabalıkta. Koşmuş, sarılmış boynuna.

“Kadersizim, garibim” diye sarılmış ninesi ona. Ninesi ağlamış, o ağlamış ama nedenini anlamamış. Her tarafta gözleri annesini aramış. Sonunda odanın ortasındaki sandık gibi kutuya gözü takılmış. “O ne?” diye sormuş konu komşuya. İçlerinden biri “Annen” diye bağırılmış, göstererek işaret parmağıyla. Dünya durmuş, hayat durmuş o an. Hem öksüz hem yetim kalmış dedem o küçücük yaşında.

Ninesiyle yaşamış üç beş yıl daha. Sonra o da göçünce annesiyle babasının yanına, yapayalnız kalmış dedem bu garip dünyada.

Soğan, patates satmış bir süre pazarlarda. Sonra da asker olmuş vatan toprağında. Bitince askerlik görevi, dönmüş tekrar köyünün toprağına. Bir kız sevmiş köyünden, evlenmek istemiş. “Çulsuzsun” diyerek bakmamış bile dedemin suratına. Söz vermiş dedem kendine, çok çalışmaya, büyük paralar kazanmaya. Sonra da karar vermiş gurbete çıkmaya...

İşte Sirkeci'den başlayıp Münih'e uzanan yolculuğunda, bir el sallayanı olmamış ardında. İki yıl çalışıp dönecekmiş aslında. Gösterecekmiş çulsuz olmadığını tüm konu komşuya, en çok da ona. Sonra duymuş ki, o çoktan evlenmiş, kurmuş kendine yuva. O vakit vazgeçmiş dedem, dönmeye yeniden vatana.

Çok çalışmış, çok paralar kazanmış. Sonra çalıştığı fabrikada ninemle tanışmış. Sevmiş onu da. Evlenmişler, çocukları olmuş. İşçi olarak geldikleri Almanya'ya, bir doktor yetiştirmişler, bir de memur bankaya.

Az zorluk da yaşamamışlar hani; dil bilmezken, yol bilmezken. Kaç defa gıdaklamış ninem, yumurta almak için gittiği bakkalda.

Artık iki vatanları varmış. Biri Türkiye, biri de Almanya. Tatilleri dört gözle beklerlermiş gitmek için ana vatana. Evlerinin önünden bindiler mi arabaya, iki günde varırlarmış köylerinin sınırına. İlk toprağı öpermiş dedem gider gitmez vatana. Sonra da açarmış bagajı, dağıtırmış ne varsa hepsini konu komşuya, hısım akrabaya. Artık “çulsuz”

değilmiř ya, herkes çok severmiř dedemi. Dermiř “Hoř geldin Hasan Aęa.”

Hep saklamış dedem, 60 sene önce Sirkeci’de ona yoldaş olan kōřesi kırık tahta bavulunu. Kesin dōnüş yapmak hep aklımdaymış aslında. Ancak kırık tahta bavulu yerine, tahta bir sandık içinde son kez gitti vatanına. Emanet etti ikinci vatanını, yetiştirdiği bir doktor, bir de bankacı evladına.

şimdi o kırık bavul elimde. Sirkeci’den yola çıkan genç dedemi hayal ediyorum. 60 yılını sığdırdığı Almanya’da, büyük izler bıraktı biliyorum. Önce cesaretinden, sonra çabasından, sonra da başarılarından dolayı onu ayakta alkışlıyorum...

Sonsuz sevgi ve saygılarımla...

Eymen Efe SAHIN